

opusdei.org

Kohti pyhyyttä

Pyhän Jose Marian liturginen muistopäivän kunniaksi (26. kesäkuuta) julkaisemme hänen saarnansa "Kohti pyhyyttä". Saarna on osa Jumalan ystäviä -kirjaa.

16.6.2021

KOHTI PYHYYTTÄ*

294 Joudumme liikutuksen valtaan ja sydämemme järkyttyy pohjiaan myöten, jos kuuntelemme tarkkaavaisina, mitä pyhä Paavali huutaa: *Tämä on Jumalan tahto,*

teidän pyhityksenne. [1] Tänä
panen nämä sanat jälleen kerran
eteeni, ja niistä muistutan myös teitä
ja koko ihmiskuntaa: Jumala tahtoo
meidän olevan pyhiä.

Voidaksemme rauhoittaa sielut
aidolla rauhalla, voidaksemme
muuttaa maailmaa ja etsiä
maailmasta ja maailman kautta
Jumalaa, meidän Herraamme,
meidän on välttämättä oltava itse
pyhiä. Kun olen keskustellut
ihmisten kanssa, jotka ovat olleet
peräisin monista maista ja mitä
erilaisimmista yhteiskunnan
piireistä, he ovat kysyneet minulta
usein: Mitä sanotte meille
avioituneille? Mitä sanotte meille
maatyöläisille? Mitä leskille? Mitä
nuorille? Vastaan järjestelmällisesti
kaikille, että minulla on vain yksi
pata.

Ja sitten viittaa tavallisesti siihen,
että Herraamme Jeesus Kristus

saarnasi hyvää sanomaa kaikille tekemättä mitään erotusta. Yksi ainoa pata ja yksi ainoa ruoka: *Minun ruokani on se, että täytän lähettäjäni tahdon ja vien hänen työnsä päätökseen.* [2] Jokaista Herra kutsuu pyhyyteen, jokaiselta hän pyytää rakkautta: nuorilta ja vanhoilta, naimattomilta ja naineilta, terveiltä ja sairailta, oppineilta ja oppimattomilta, tekevätpä he sitten työtä missä tahansa ja asuvat missä hyvänsä.

On vain yksi keino päästä lähemmäksi Jumalaa ja luottaa häneen entistä enemmän: tavata hänet rukouksessa, puhua hänen kanssaan ja osoittaa hänelle rakkautta sydäimestä sydämeen.

Puhua Jumalan kanssa

295 *Te rukoillette minua, ja minä kuulen teitä.* [3] Ja häntä me rukoilemme keskustelemalla hänen

kanssaan, kääntymällä hänen puoleensa.

Sen vuoksi meidän on pantava käytäntöön apostolin kehoitus: *sine intermissione orate*,^[4] rukoilkaa lakkaamatta. Rukoilkaa aina, tapahtukoon mitä tahansa. *Ei ainoastaan sydämestä, vaan koko sydämellä.*^[5] Ajattelette kenties, ettei elämä ole aina helppoa; siitä ei puutu hankaluuksia, vaivaa eikä murhetta. Vastaan teille jälleen pyhän Paavalin sanoin: *Ei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva eivätkä mitkään voimat, ei korkeus, eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.*^[6] Mikään ei voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, tosi Rakkaudesta, eikä pysyvästä suhteesta Isäämme.

Kun suosittelen tätä jatkuvaa yhteyttä Jumalaan, en esittele niin korkeata ihannetta, etteivät useimmat kristityt kykene sitä saavuttamaan.

Päämäärä onkin todella korkea, mutta ei saavuttamaton. Polku, joka vie pyhyyteen, on rukouksen polku, ja rukouksen on juurruttava sieluun vähitellen niin kuin pienen siemenen, josta myöhemmin kehittyy lehtevä puu.

296 Ensimmäiset rukouksemme ovat olleet suullisia. Monet meistä ovat toistaneet niitä lapsina. Ne ovat hehkuvia ja yksinkertaisia lauseita, jotka esitetään Jumalalle ja hänen Äidilleen, joka on meidänkin Äitimme. Yhä vielä aamuin ja illoin, enkä suinkaan vain satunnaisesti vaan joka päivä, luen uudelleen ne uhrautumissanat, jotka vanhempani minulle opettivat: *Oi Pyhä Maria, oi Äitini, uhraan itseni kokonaan sinulle.*

Ja todistukseksi lapsenrakkaudestani pyhitän sinulle tänään silmäni, korvani, kieleni, sydämeni... Eikö tämä ole jotenkin alkua kontemplaatiolle ja selvää ilmausta luottavasta antaumuksesta? Mitä rakastuneet kertovat toisilleen tavatessaan? Kuinka he käyttäytyvät? He uhraavat kaiken, mitä he ovat ja omistavat, sille, jota he rakastavat.

Ensiksi yksi rukoushuokaus ja sitten toinen ja taas toinen..., kunnes palavuutemme näyttää riittämättömältä, sillä sanat ovat köyhiä..., ja näin päästään lähelle Jumalaa, jolloin häntä katsellaan taukoamatta mutta silti väsymättä. Silloin elämme kuin kiinniötetut, kuin vangit. Ja samalla kun me virheimemme ja rajoituksinemme toimitamme niin täydellisesti kuin se on mahdollista oman tilanteemme ja työmme määräämiä tehtäviä, sielu kaipaa vapautumista. Se liikkuu

kohti Jumalaa niin kuin rauta, jota magneetti vetää puoleensa. Sielu alkaa rakastaa Jeesusta yhä voimakkaammin ja suloisesti hämmästyneenä.

297 Minä vapautan teidät vankeudesta, olettepa sitten missä olettekin. [7] Rukous vapauttaa meidät orjuudesta. Tiedämme olevamme vapaita, lennämme rakastavan sielun häälaulun siivin ylistäen rakkautta, emmekä enää halua erota Jumalasta. Silloin kuljemme maan päällä uudella tavalla, jumalallisella, yliluonnollisella, ihmeellisellä tavalla.

Mielessämme monet 1500-luvun kastilialaiset kirjailijat haluamme kenties itsekin maistella sanoja: Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa. [8] Silloin hyväksytään mielellään se välttämätön tosiasia, että tässä maailmassa on tehtävä

työtä monien vuosien ajan, sillä Jeesuksella on täällä alhaalla vain vähän ystäviä. Älkäämme kieltäytykö velvollisuudesta elää kuluttaen itsemme loppuun asti Jumalan ja Kirkon palveluksessa.

Sen teemme vapaasti: *in libertatem gloriae filiorum Dei*[9], *qua libertate Christus nos liberavit*,[10] Jumalan lasten vapaudessa, jonka Jeesus Kristus on meille ansainnut kuolemalla ristinpuulla.

298 On mahdollista, että jo heti alussa nousee pölypilviä ja että pyhityksemme viholliset turvautuvat sellaisiin psykologisen terrorin ja vallan väärinkäytön menetelmiin, jotka voimakkaina ja tehokkaasti järjestettyinä tempaavat mielettömään suuntaansa myös niitä, jotka olivat jo pitkään käyttäytyneet järkevästi ja oikein. Ja vaikka vihollisten ääni onkin samantapainen kuin rikkinäisen

kirkonkellon, joka on valettu huonosta metallista ja soi aivan toisin kuin paimenen vihellys, he vääristävät puheen, joka on kallisarvoisimpia ihmisten Jumalalta saamia lahjoja. Puhekyky on sangen kaunis lahja, jolla ilmaistaan rakkauden ja ystävyysajatuksia Herralle ja hänen luoduilleen. Siten käy ymmärrettäväksi, miksi pyhä Jaakob sanoo kielen olevan *vääryyden maailma*.^[11] Se voi saada aikaan paljon vahinkoa: valheita, panetteluita, kunnianloukkauksia, petkutuksia, solvauksia, piinallisia vihjauksia.

Kristuksen pyhä ihmisyys

299 Kuinka voimme voittaa nämä vastukset? Kuinka voimme vahvistua päätöksessämme, jonka toteuttaminen alkaa nyt näyttää meistä sangen vaikealta. Saamme uusia herätteitä siitä esikuvasta, jonka meille tarjoaa pyhä Neitsyt,

oma Äitimme. Hän osoittaa meidät
sangen avaralle tielle, joka
välttämättä kulkee Jeesuksen kautta.

Päästäksemme lähelle Jumalaa
meidän on lähdettävä oikealle tielle,
jona on Kristuksen pyhä ihmisyyys.
Juuri sen vuoksi neuvon aina ihmisiä
lukemaan kirjoja, jotka kertovat
Herran kärsimyksestä.

Tällaiset teokset, jotka ovat täynnä
vilpitöntä hurskautta, tuovat
mielemme Jumalan Pojan, joka on
kaltaisemme ihminen mutta myös
tosi Jumala ja joka lihassaan rakastaa
ja kärsii lunastaakseen maailman.

Ajatelkaa ruusukkoa, jonka
lukeminen kuuluu eniten
levinneisiin hartaudenharjoituksiin
kristikunnassa. Kirkko rohkaisee
meitä mietiskelemään sen
salaisuuksia, jotta ymmärryksemme
ja mielikuvituksemme painuisi
pyhän Marian riemua, tuskaa ja
kunniaa seurattaessa Herran

hämmästyttävä esikuva: hänen kolmekymmentä vuottaan sivussa kaikesta, hänen kolme julistusvuottaan, hänen alentava kärsimyksensä ja hänen kunniakas ylösnousemuksensa.

Kristuksen seuraaminen: siinä on salaisuus. Meidän on seurattava häntä niin lähellä, että elämme hänen kanssaan samoin kuin nuo kaksitoista ensimmäistä, niin lähellä, että samastumme häneen. Ellemme pane esteitä armolle, voimme pian sanoa pukeneemme yllemme Herramme Jeesuksen Kristuksen.^[12] Silloin Herra heijastuu käyttäytymisestämme niin kuin kuvastimesta. Jos kuvastin on sellainen kuin sen pitääkin olla, se näyttää Vapahtajamme rakastettavat kasvot vääristämättä niitä, tekemättä niistä karikatyyriä, ja silloin muilla on tilaisuus ihaila häntä ja seurata häntä.

300Pyrkimyksessämme samastua Kristukseen olen erottanut ikään kuin neljä askelmaa: häntä etsitään, hänet löydetään, hänen kanssaan seurustellaan, häntä rakastetaan. Teistä saattaa tuntua, että olette vasta ensimmäisellä askelmalla. Etsikää häntä nälkäisinä, etsikää häntä sisimmästänne kaikin voimin. Jos toimitte määrätietoisesti, rohkenen taata, että olette jo löytäneet hänet ja alkaneet seurustella hänen kanssaan ja rakastaa häntä ja olla häneen yhteydessä taivaissa.[13] Rukoilen Herraa, että päättäisimme vaalia sielussamme sitä ainoaa pyrkimystä, joka on jalo ja vaivan arvoinen: halua päästä lähelle Jeesusta Kristusta, yhtä lähelle kuin olivat hänen siunattu Äitinsä ja pyhä patriarkka. Sitä meidän on haluttava kaivaten, kieltämällä itsemme ja olemalla valppaina. Silloin saamme yhdessä kokea Jumalan ystävänä olemisen onnea – sisäisessä

kokoamuksessa, joka sopii yhteen ammatillisten ja kansalaisvelvollisuuksiemme kanssa. Ja kiitämme Herraa, koska hän niin hellästi ja selvästi opettaa meitä täyttämään taivaallisen Isämme tahdon.

301Mutta älkää unohtako, että jos olette Jeesuksen kanssa, kohtaatte varmasti myös hänen ristinsä. Kun jättäydymme Jumalan käsiin, hän antaa meidän usein maistaa tuskaa, yksinäisyyttä, vastustusta, panettelua, herjausta ja pilkkaa sisältä ja ulkoa. Hän haluaa nimittäin muokata meidät kuvakseen ja kaltaisekseen. Siksi hän sallii, että meitä sanotaan mielipuoliksi ja pidetään hupsuina.

Tämä on passiivisen puhdistuksen hetki, joka saapuu salaisesti tai avoimesti ja julkeana, kun me sitä vähiten odotamme. Silloin voi jopa tapahtua, että lampaat

loukkaantuvat niistä kivistä, joiden pitäisi osua susiin: Kristuksen seuraaja saa kokea omassa ruumiissaan, että ne, joiden olisi häntä rakastettava, kohtelevatkin häntä tavalla, joka ulottuu epäluottamuksesta vihollisuuteen ja epäilyksestä vihaan. He katselevat häntä epäillen kuin valehtelijaa, koska he eivät usko, että olisi mahdollista olla henkilökohtaisessa suhteessa Jumalaan ja elää sisäistä elämää. Sen sijaan ateisteille ja välinpitämättömille, jotka ovat yleensä hyökkäileviä ja häpeämättömiä, he osoittavat ystävällisyyttä ja ymmärtämystä.

Ja kenties Herra sallii, että hänen opetuslapsensa kimppuun hyökätään asein, jotka eivät milloinkaan ole kunniaksi käyttäjälleen: henkilökohtaisin parjauksin. Häntä vastaan voidaan hyökätä myös julkisesti käyttäen tarkoituksellisesti pahantahtoisia juoruja, jotka ovat

peräisin massiivisesta ja valheellisesta propagandasta. Kaikilla ei ole lahjoinaan hyvää makua eikä arvostelukykä.

Jos jotkut suosivat epäilyttävää teologiaa ja löyhää ja jarrutonta moraalia ja harjoittavat omien mielijohteidensa mukaisesti arveluttavaa liturgiaa *hippi-tyyliin* ja vailla vastuullista johtoa, ei ole ihmeteltävää, että he vastustavat niitä, jotka puhuvat vain Jeesuksesta Kristuksesta. He levittävät näitä vahingoittaakseen kateutta, epäilyä, vääriä syytöksiä, loukkauksia, solvauksia, nöyryytyksiä, juoruja ja kaikenlaisia solvauksia.

Juuri tällä tapaa Jeesus muokkaa omiensa sieluja, mutta samalla hän lahjoittaa heille sisäistä tyyneyttä ja iloa. He näet ymmärtävät hyvin, etteivät riivaajat kykene sadastakaan valheesta saamaan aikaan yhtäkään totuutta. Ja Herra juurruttaa heihin

sen vakaumuksen, että heidän elämänsä on helppoa, kunhan he vain päättäväisesti torjuvat helpon elämän.

302 Jos me todella ihailemme ja rakastamme Jeesuksen pyhää ihmisyyttä, löydämme myös kaikki hänen haavansa, yhden kerrallaan.

Kun meille koittavat passiivisen puhdistuksen ajat, jotka ovat meille tuskallisia ja vaikeita kestää, ja kun silloin vuodatamme suloisia ja katkeria kyyneliä, jotka yritämme kätkeä, meidän on tarpeen asettua kuhunkin noista pyhistä haavoista puhdistuaksemme, iloitaksemme lunastavasta verestä ja saadaksemme voimaa. Me menemme näihin haavoihin kuin kyyhkyset, jotka, kuten Raamattu sanoo, [\[14\]](#) etsivät suojaa kallionkoloista myrskyn puhjetessa. Me kätkeydymme tähän turvapaikkaan päästäksemme lähelle

Kristusta. Silloin näemme, että hänen äänensä on suloinen ja hänen kasvonsa ihanat,[15] sillä *ne, jotka tietävät, että hänen äänensä on suloinen ja miellyttävä, ovat vastaanottaneet evankeliumin armon, joka panee heidät lausumaan: Sinulla on iankaikkisen elämän sanat.*[16]

303Älkäämme luulko, että lähdettyämme tälle kontemplaation polulle intohimomme olisivat kerta kaikkiaan tyyntyneet. Erehdymme otaksuessamme, että muuttuisimme synnittömiksi ihmisiksi, kun haluamme etsiä Kristusta, tapaamme hänet todella, seurustelemme hänen kanssaan ja koemme hänen suloista rakkauttaan. Sallinette minun muistuttaa tästä teille, vaikka varmaan olette sen jo itsekin kokeneet.

Saatana, Jumalan ja ihmisen vihollinen, ei myönnä hävinneensä eikä hän lepää. Hän piirittää meitä

silloinkin, kun sielumme on syttynyt rakastamaan Jumalaa palavasti. Hän tietää, että sielua on silloin paljon vaikeampaa saada lankeamaan mutta että jos sielu loukkaisi Herraansa edes vähänkin hän voisi syöstä sen epätoivon vaikeaan kiusaukseen.

Jos haluatte oppia sellaisen mitättömän papin kokemuksesta, joka ei halua puhua muusta kuin Jumalasta, antaisin teille seuraavan neuvon.

Jos liha vaatii takaisin menettämiään oikeuksia tai – mikä on pahempaa – jos ylpeys kapinoi pillastuneena, teidän on kiirehdittävä etsimään suojaa niistä jumalallisista haavoista, jotka syntyivät Kristuksen ruumiiseen, kun hänet naulittiin ristiin ja kun keihäs lävisti hänen kylkensä. Menkää niin kuin sydämenne kehottaa: jättäkää Herran haavoihin kaikki

rakkautenne, sekä inhimillinen että...
jumalallinen.

Tällaista on kaivata yhtymistä ja
tuntea olevansa Kristuksen veli,
hänen verisukulaisensa, saman Äidin
lapsi, sillä juuri Maria on vienyt
meidät Jeesuksen luo.

Pyhä risti

304Halutkaa palvoa, halutkaa
hyvittää kärsien tynesti ja
lempeästi.

Silloin heräävät elämään omalla
kohdallanne Jeesuksen sanat:
*Kukaan, joka ei ota ristiään ja seuraa
minua, ei ole minulle otollinen.*[17]
Herra näyttäytyy meille joka kerta
entistä vaativampana, hän pyytää
meiltä hyvitystä ja katumusta, ja
lopulta hän panee meidät kokemaan
palavaa kaipausta ja halua *elää
Jumalalle, naulittuna ristiin yhdessä
Kristuksen kanssa.*[18] Mutta tämä
aarre on meillä saviastioissa, jotka

särkyvät ja murtuvat helposti, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme. **[19]** Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa, neuvottomia mutta emme toivottomia emmekä vailla apua, vainottuja mutta emme hylättyjä, maahan lyötyjä mutta emme tuhottuja. Me kannamme aina ruumiissamme kuolemaa. **[20]**

Voimme jopa kuvitella, ettei Herra kuule meitä: me petämme itseämme, kuulemme vain oman äänemme käyvän yksinpuhelua.

Tunnumme olevamme vailla tukeaa maan päällä ja taivaan hylkäämiä.

Siitä huolimatta tunnumme aitoa ja todellista kauhistusta synnin vuoksi, jopa aivan vähäisenkin. Yhtä itsepintaisesti kuin kanaanilaisnainen heittäydymme hänen tavallaan nöyrästi ja palvoen Jeesuksen eteen ja huudamme:

Herra, auta minua. **[21]** Ja pimeys häviää Rakkauden valon karkottamana.

305 On koittanut aika huutaa Herralle: Muista lupauksesi, jotka annoit minulle täyttääksesi minut toivolla. Ne lohduttavat minua omassa mitättömyydessäni ja antavat voimaa elämäni. **[22]** Herramme haluaa meidän luottavan häneen kaikessa. Näemme selvästi, ettemme kykene mihinkään ilman häntä **[23]** ja että hänen kanssaan voimme kaiken. **[24]** Siten lujittuu päätöksemme vaeltaa aina hänen edessään. **[25]** Kun Jumala valaisee ymmärrystämme, joka näyttää olevan toimimatta, tajuamme ilman epäilyksen häivääkään, että jos kerran Luoja pitää huolta kaikista, jopa vihollisistaankin, kuinka paljon enemmän hän huolehtii ystävistään! Tulemme vakuuttuneiksi siitä, ettei ole mitään pahaa, mitään vastoinkäymistä, joka ei koituisi

parhaaksi. Ja niin ilo ja rauha juurtuvat henkeemme entistä lujemmin. Mikään inhimillinen tekijä ei voi niitä meiltä riistää, sillä nämä *etsikot* jättävät meihin aina jotakin hänestä, jotakin jumalallista. Ylistämme silloin Herraa, meidän Jumalaamme, joka on tehnyt meissä ihmeteltäviä tekoja,[26] ja ymmärrämme, että meidät on luotu kykeneviksi omistamaan ääretön aarre.[27]

Pyhä Kolminaisuus

306 Meillä oli aluksi yksinkertaisia ja kauniita suullisia rukouksia, jotka opimme lapsena ja joista emme halua luopua milloinkaan.

Tällainen lapsenomaisen yksinkertaisena alkanut rukous on nyt avautunut avaraksi, tyyneksi ja varmaksi virraksi, jonka kulkua ohjaa ystävyys hänen kanssaan, joka sanoi: *Minä olen tie*. [28] Jos rakastamme Kristusta tällä tavalla,

jos jumalallisen uskaliaina etsimme turvaa siitä haavasta, jonka keihäs teki hänen kylkeensä, Mestarin lupaus täyttyy: *Jos joku rakastaa minua, hän noudattaa minun sanaani. Minun Isäni rakastaa häntä, ja me tulemme hänen luokseen ja teemme asumuksemme hänen sisimpäänsä.*

[29] Silloin sydämemme on tehtävä ero Jumaluuden eri persoonien välillä, joista kutakin sen tulee palvoa. Sielulle tämä on tavallaan uusi löytö yliluonnollisen elämän piirissä: on kuin pikkulapsi vähitellen avaisi silmiään näkemään maailmaa. Sielu seurustelee rakkaasti Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen kanssa ja alistuu mielellään elämää antavan Lohduttajan johdettavaksi. Hän antaa itsensä meille ilman omaa ansiotamme ja luovuttaa meille yliluonnollisia lahjoja ja hyveitä.

Olemme juosseet niin kuin peura, joka kaipaa veden lähteitä, janoisina,

huulet rohtuneina kuivuudesta. **[30]**

Haluamme juoda elävän veden lähteestä. Ja ryhtymättä mihinkään erikoiseen viivymme koko päivän tällä runsaalla lähteellä, jonka kirkkaat ja puhtaat vedet kumpuavat iankaikkiseen elämään. **[31]** Sanat ovat tarpeettomat, sillä kieli ei kykene ilmaisemaan ajatuksia, ja ymmärrys tyyntyy. Sielu ei enää pohdiskele, se vain katselee! Se puhkeaa uudelleen laulamaan uutta laulua, koska se tuntee ja tietää, että Jumala katselee sitä rakkaasti joka hetki.

En puhu nyt poikkeuksellisista tilanteista. Edellä esitetyt ovat ja voivat hyvin olla aivan tavanomaisia tapahtumia sielussamme: se voi joutua sellaisen mielipuolisen rakkauden valtaan, joka ei vie hälinään eikä hillittömyyteen vaan opettaa meitä kärsimään ja elämään, sillä Jumala suo meille viisauttaan. Millaisen tyyneyden ja millaisen

rauhan saammekaan silloin, kun kuljemme sitä *kaitaa tietä, joka vie elämään!*[32]

308 Onko tämä askeesia? Onko se mystiikkaa? En välitä, miksi sitä kutsutaan. Olkoon askeesia tai mystiikkaa, sillä ei ole merkitystä. Se on joka tapauksessa Jumalan armoa. Jos yrität mietiskellä, Herra ei kiellä sinulta apuaan. Ratkaisevaa ovat usko ja uskon teot; teot sen vuoksi, että Herra vaatii meiltä joka päivä yhä enemmän. Sen olet voinut todeta alusta alkaen, ja sitä olen sinulle korostanut jo silloin.

Tämä on jo kontemplaatiota ja yhdistymistä. Juuri näin on monien kristittyjen elettävä. Kukin kulkee eteenpäin omaa hengellistä tietään, joita on lukemattomia, keskellä maailman haasteita, vaikka hän kenties ei olisikaan selvillä siitä, mitä on tapahtumassa.

Tällainen rukous ja muu käyttäytyminen eivät vie meitä eroon tavanomaisesta toiminnastamme, vaan keskellä jaloja maallisia pyrintöjämme ne johtavat meitä Herran luo. Kun ihmiset ylentävät kaiken työnsä Jumalan puoleen, he jumalallistavat maailman. Kuinka monta kertaa olenkaan käyttänyt esimerkkinä myyttiä kuningas Midaksesta, joka muutti kullaksi kaiken, mihin hän kosketti! Omista virheistämme huolimatta mekin voimme muuttaa yliluonnollisten asioiden kullaksi kaiken, mihin koskemme.

309 Katsokaa, kuinka Jumalamme toimii. Tuhlaajapoika palaa takaisin tuhlattuaan rahansa elämällä huonosti ja, mikä pahinta, unohdettuaan isänsä. Mutta isä sanoo: *Hankkikaa joutuin parhaat vaatteet ja pukekaa hänet niihin, pankaa hänelle sormus sormeen ja kengät jalkaan.*

Tuokaa syöttövasikka ja teurastakaa se. Syökäämme ja viettäkäämme juhlaa. **[33]** Jos käännyimme katuvasina Isämme Jumalan puoleen, hän tekee viheliäisyydestämme rikkautta, heikkoudestamme voimaa. Mitä hän meille valmistaakaan, ellemme hylkää häntä vaan tapaamme hänet päivittäin, lausumme hänelle rakastavia sanoja, jotka vahvistamme teoillamme, pyydämme häneltä kaikkea ja luotamme hänen kaikkivaltiuteensa ja laupeuteensa? Poika palaa takaisin petettyään isänsä, ja tämä valmista juhla-aterian. Mitä hän suokaan meille, jotka olemme aina yrittäneet olla hänen vierellään? Olkoon meistä siis kaukana, että muistelisimme kärsimiämme loukkauksia ja nöyryytyksiä – olkootpa ne sitten olleet kuinka epäoikeudenmukaisia, sopimattomia ja raakoja tahansa –, sillä Jumalan lapsen ei sovi pitää kirjaa kärsimistään vääryyksistä.

Emme saa unohtaa Kristuksen esikuvaa, eikä kristillistä uskoa voida vaihtaa kuin vaatetta: se voi vain heiketä, vahvistua tai joutua hukkaan. Jos elämme yliluonnollisesti, uskomme voimistuu, ja sielu kauhistuu ajatellessaan, kuinka viheliäisen alaston ihminen on ilman Jumalaa. Silloin sielu antaa anteeksi ja kiittää: Jumalani, katsellessani surkeaa elämäni en löydä vähääkään aihetta turhamaisuuteen ja vielä vähemmän ylpeyteen. Löydän vain syitä elää aina nöyränä ja katuvaisena.

Tiedän hyvin, että parasta herruutta on palveleminen.

Elävä rukous

310 Minä nousen ja kiertelen kaupunkia, katuja ja toreja, etsin häntä, jota minun sieluni rakastaa...

[34] Enkä kulje vain kaupungissa, vaan juoksen maailman äärestä ääreen, halki kaikkien kansakuntien

ja kansojen, pitkin valtateitä ja polkuja löytääkseni rauhan sielulleni. Mutta sen löydän jokapäiväisistä toimistani, jotka eivät ole minulle esteenä.

Ne ovat minulle pikemminkin oikea polku ja aihe rakastaa Jumalaa yhä enemmän ja yhdistyä hänen kanssaan yhä enemmän.

Ja jos meitä väijyvät väkivaltaisina kiusauksina masennus, vastustus, taistelu, ahdistus, uusi sielun pimeä yö, psalmisti panee huulillemme ja ymmärrykseemme sanat: *Minä olen hänen luonaan ahdistuksen aikana.*

[35] Minkä arvoinen on sinun ristiisi verrattuna omani, sinun haavoihisi verrattuina naarmuni? Mitä on sinun mittaamattomaan, puhtaaseen ja äärettömään Rakkautesi verrattuna tämä mitätön harmi, jonka olet pannut kannettavakseni? Ja teidän sydämenne kuten minunkin täyttyy pyhällä kiihkeydellä, jolloin

tunnustamme hänelle –teoillamme –,
että olemme rakkaudesta sairaita.

[36] Meissä syntyy Jumalan-jano,
halu ymmärtää hänen kyyneliään,
nähdä hänen hymynsä, hänen
kasvonsa... Paras tapa ilmaista tämä
on toistaa yhä uudelleen Raamatun
sanoja: *Niin kuin peura kaipaa veden
lähteitä, niin minun sieluni halajaa
sinua, Jumala.***[37]** Sielu vaeltaa
eteenpäin uppoutuneena Jumalaan,
jumalallistuneena. Kristitystä on
tullut janoinen matkamies, joka avaa
suunsa lähteen vesille.**[38]**

311Tällainen antaumus sytyttää
apostolisen innon, joka voimistuu
päivä päivältä. Se tartuttaa tätä
halua toisiinkin, sillä hyvyys on
leviävää.

Meidän luontoparkamme ei voi olla
näin lähellä Jumalaa ilman, että siinä
syttyy suoranaisena nälkänä halu
kylvää koko maailmaan iloa ja
rauhaa. Se haluaa kastella kaikki

niillä lunastavilla vesillä, jotka kumpuavat Kristuksen avoimesta kyljestä,[39] ja alkaa ja päättää tehtävämme Rakkauden tähden.

Puhuin teille edellä tuskista, kärsimyksistä, kyynelistä. En suinkaan nyt väitä päinvastaista kun sanon, että Herraansa rakastavasti etsivä opetuslapsi kokee murheet, vaivat ja ahdistukset hyvin erilaisella tavalla. Ne katoavat sikäli kuin hän todella omaksuu Jumalan tahdon, täyttää mielellään hänen tahtonsa niin kuin uskollinen lapsi, vaikka hermot tuntuisivatkin olevan kireällä ja tuska näyttäisi sietämättömältä.

Arkinen elämä

312Haluaisin uudelleen korostaa, etten puhu mistään poikkeuksellisesta tavasta elää kristittynä. Miettiköön itse kukin, mitä Jumala on tehnyt hänen hyväkseen ja kuinka on itse siihen

vastannut. Jos olemme rohkeita tässä oman elämämme tarkastelussa, havaitsemme, mitä meiltä vielä puuttuu. Eilen olin hyvin liikuttunut kuullessani eräästä japanilaisesta katekumeenista, joka opetti katekismusta muille, jotka eivät vielä tunteneet Kristusta. Minä häpesin. Me tarvitsemme enemmän uskoa, enemmän uskoa ja yhdessä uskon kanssa kontemplaatiota.

Miettikää tyynesti uudelleen tuota jumalallista kehotusta, joka saa sielun levottomaksi mutta antaa sen samalla maistaa linkoamatonta hunajaa: *redemi te, et vocavi te nomine tuo: meus es tu.*^[40] Minä olen sinut lunastanut, minä olen sinut nimeltäsi kutsunut: sinä olet minun! Älkäämme varastako Jumalalta hänen omaisuuttaan. Hän on Jumala, joka on rakastanut meitä niin paljon, että kuoli meidän edestämme, hän on valinnut meidät hamasta iankaikkisuudesta alkaen, ennen

maailman luomista, että olisimme pyhiä hänen edessään,[41] ja jatkuvasti hän tarjoaa meille tilaisuuksia puhdistukseen ja antaumukseen.

Jos yhäkin epäilisimme, saamme hänen huuliltaan toisenkin todistuksen: *Ette te valinneet minua, vaan minä valitsin teidät, ja minun tahtoni on, että te lähdette liikkeelle ja tuotatte hedelmää, sitä hedelmää, joka pysyy.*[42] Sitä hedelmää te tuotatte kontemplatiivisina sieluina.

Tarvitsemme siis uskoa, yliluonnollista uskoa. Kun usko heikkenee, ihminen taipuu kuvittelemaan Jumalan olevan kaukana ja tuskin välittävän lapsistaan. Hän pitää uskontoa jonkinlaisena lisänä, johon voidaan turvautua silloin kun muuta apua ei ole saatavissa.

Selittämättömistä syistä hän odottaa uskonnolta näytöksenomaisia

ilmenemismuotoja ja epätavallisia tapahtumia. Mutta kun usko sykkii sielussa, havaitaankin sen sijaan, ettei kristityn vaellus poikkea ihmisten tavallisesta arkisesta elämästä. Silloin huomataan, että se suuri pyhyys, jota Jumala meiltä vaatii, löytyy tästä ja nyt, jokaisen päivän pienistä asioista.

313 Puhun mielelläni tiestä, sillä me olemme vaeltajia, jotka kuljemme taivaalliseen kotiimme, omaan isänmaahamme. Mutta muistakaa, että vaikka joissakin paikoin voimmekin kohdata vaikeuksia, vaikka joskus joutuisimmekin kahlaamaan yli virran tai kulkemaan melkein läpitunkemattoman metsikön halki, tie on yleensä kulkukelpoinen ja vailla yllätyksiä. Vaarana on rutiini: kuvitellaan, ettei Jumala voi olla läsnä joka hetken tapahtumissa; nehan ovat niin yksinkertaisia, niin arkisia! Nuo kaksi opetuslasta olivat kulkemassa

kohti Emmausta. He kävelivät tavalliseen tapaan, aivan samoin kuin monet muut, jotka vaelsivat tuota tietä. Ja siellä heille näyttäytyy Jeesus, aivan luonnollisesti ja kulkee heidän kanssaan, ja keskustelu lievittää väsymystä.

Voin kuvitella kohtauksen. Hämärä on laskeutumassa. Lempeä tuuli puhaltaa. Ympärillä on jo kypsiä vehnäpeltoja ja vanhoja oliivipuita, joiden oksia hopeoi yhä heikkenevä valo.

Jeesus kulkee tiellä. Herra, kuinka suuri sinä aina oletkaan! Mutta minusta on vieläkin liikuttavampaa, että laskeudut tänne alas etsimään meitä, kun olemme arkisissa toimissamme. Suo meille, Herra, lapsenomainen henki, puhtaat silmät ja selvä ymmärrys, niin että tuntisimme sinut, kun saavut vailla kaikkia ulkonaisia merkkejä kunniastasi.

314 Matka päättyy, kun he saapuvat kylään. Nuo kaksi opetuslasta olivat – huomaamattaan – saaneet sydämeensä syvän haavan, jonka olivat tehneet ihmiseksi tulleen Jumalan sanat ja rakkaus. He ovat pahoillaan siitä, että tämä jäisi pois seurasta. Jeesus näet tervehtii heitä ja on *jatkavinaan matkaansa*.^[43] Hän, meidän Herramme, ei milloinkaan tule väkisin luoksemme. Hän haluaa, että kutsumme häntä vapaasti tajuttuamme kuinka puhdas on se rakkaus, jonka hän on pannut sieluamme. Meidän on pideltävä häntä vaatien ja rukoiltava: *Jää meidän luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on jo laskemassa!*^[44] Yö on tulossa.

Juuri tällaisia mekin olemme: meillä on vain vähän rohkeutta, mikä johtuu epärehellisyydestä tai sitten ujoudesta. Syvällä sisimmässämme ajattelemme kyllä: jää luoksemme, sillä sieluamme ympäröi pimeys, ja

vain sinä olet valo. Yksin sinä voit tyynnyttää sen kaipuun, joka kalvaa meitä. *Sillä me tiedämme hyvin, mikä on kaiken kauniin ja kunniallisen keskellä parasta: meillä on Jumala ikuisesti.* [45] Ja Jeesus jää. Silmämme avautuvat samoin kuin Kleopaksen ja hänen kumppaninsa, kun Kristus murtaa leivän. Ja vaikka hän jälleen katoaakin silmistämme, saamme uutta voimaa jatkaaksemme matkaamme yönkin laskeutuessa ja puhuaksemme hänestä muillekin.

Niin suuri riemu ei nimittäin mahdu yhteen sydämeen.

Emmauksen tie. Jumala on tehnyt tästä nimestä suloisen. Ja Emmausta on koko maailma, sillä Herra on avannut jumalalliset tiensä maan päälle.

Yhdessä pyhien enkelien kanssa

315Pyydän Herralta, ettemme viipyessämme täällä maan päällä

milloinkaan eroaisi jumalallisesta matkatoverista. Sen vuoksi meidän on lujitettava ystävyttämme pyhien suojelusenkelien kanssa.

Tarvitsemme paljon seuralaisia, taivaallisia ja maallisia.

Kunnioittakaa pyhiä enkeleitä!

Ystävyys on hyvin inhimillistä mutta myös hyvin jumalallista samoin kuin oma elämämme on sekä jumalallista että inhimillistä. Muistanette, mitä Herra lausuu: *en sano teitä enää palvelijoiksi, vaan ystäviksi.* **[46]** Hän opettaa meitä luottamaan niihin Jumalan ystäviin, jotka ovat jo taivaassa, ja niihin, joiden kanssa elämme maan päällä ja myös niihin, jotka näyttävät olevan kaukana Herrasta, sillä heidät on johdettava oikealle polulle.

Päätän saarnani toistamalla pyhän Paavalin sanat kolossalaisille: *Mekin olemme lakkaamatta rukoilleet teidän edestänne ja pyytäneet, että te saisitte*

runsaasti hengellistä viisautta ja ymmärrystä ja tulisitte täydelleen tuntemaan Jumalan tahdon. [47]

Viisautta saamme rukoilemalla, kontemploimalla ja vastaanottamalla Lohduttajan vuodatuksen sieluumme.

Rukoilemme, että eläisitte Herralle kunniaksi ja kaikessa hänen mielensä mukaan ja että kantaisitte hedelmää tekemällä kaikkea hyvää ja kasvaisitte Jumalan tuntemisessa. Hänen kirkkautensa voima ja väkevyys vahvistakoon teitä olemaan aina kestäviä ja kärsivällisiä .

Kiittäkää iloiten Isää, joka on tehnyt teidät kelvollisiksi saamaan pyhille kuuluvan perintöosan valon valtakunnassa. Hän on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan. [48]

316 Suojelkoon meitä Jumalan Äiti, joka on myös oma Äitimme, niin että

jokainen meistä voisi palvella
Kirkkoa täynnä uskoa, Pyhän Hengen
lahjoilla ja elämällä
kontemplatiivisesti. Kunnioittakoon
jokainen Herraa tekemällä omat
velvollisuutensa, kukin virassaan ja
ammattissaan, ja täyttämällä myös
oman asemansa velvollisuudet.

Rakastakaa Kirkkoa, palvelkaa sitä
iloisina, koska olette antautuneet
tähän Rakkauden palvelemiseen. Ja
jos näemme joidenkuiden vaeltavan
yhtä toivottomina kuin Emmauksen
miesten, lähestykäämme heitä
uskossa – ei omissa nimissämme,
vaan Kristuksen
nimessävakuuttaaksemme heille,
ettei Jeesuksen lupaus voi olla
täyttymättä, sillä hän vartioi aina
Morsiantaan eikä tätä hylkää. Pimeys
väistyy, sillä me olemme valkeuden
lapsia[49] ja meidät on kutsuttu
pysyvään elämään.

*Ja Jumala on pyyhkivä pois kaikki
kyynelet heidän silmistään, eikä
kuolemaa enää ole, ei murhetta, ei
valitusta eikä vaivaa, sillä kaikki
entinen on kadonnut. Ja
valtaistuimella istuva sanoi: Katso,
uudeksi minä teen kaiken. Ja hän
sanoi: Kirjoita, sillä nämä sanat ovat
luotettavat ja todet. Vielä hän sanoi
minulle: Ne ovat jo käyneet toteen .*

*Minä olen A ja O, alku ja loppu. Sille
jolla on jano, minä annan lahjaksi
vettä elämän veden lähteestä. Joka
voittaa, on tämän perivä, ja minä olen
hänen Jumalansa, hän on minun
poikani. **[50]***

.....

* Saarna 26.11.1967. [1] 1.Ts 4:3

[2] Jh 4:34

[3] Jr 29:12

[4] 1.Ts 5:17

[5] Pyhä Ambrosius, Expositio in
Psalmum CXVIII 19,12 (PL 15, 1471)

[6] Rm 8:38-39

[7] Jr 29:14

[8] Ks. Gl 2:20

[9] Rm 8:21

[10] Gl 4:31

[11] Jk 3:6

[12] Ks Rm 13:14

[13] Ks. Fl 3:20

[14] Ks. Kv 2:14

[15] Ks. Kv 2:14

[16] Pyhä Gregorios Nyssalainen. In
canticum canticorum homiliae, 5 (PG
44, 879)

[17] Mt 10:38

[18] Gl 2:19

[19] 2.Kr 4:7

[20] 2.Kr 4:8-10

[21] Mt 15:25

[22] Ks. Ps 119:49-50

[23] Ks. Jh 15:5

[24] Ks. Fl 4:13

[25] Ks. Ps 119:168

[26] Ks. Jb 5:9

[27] Ks. Vs 7:14

[28] Jh 14:6

[29] Jh 14:23

[30] Ps 42:2

[31] Ks. Jh 4:14

[32] Mt 7:14

[33] Lk 15:22-23

[34] Kv 3:2

[35] Ps 91:15

[36] Ks. Kv 5:8

[37] Ps 42:2

[38] Ks. Si 26:12

[39] Ks. Jh 19:34

[40] Js 43:1

[41] Ks. Ef 1:14

[42] Ks. Jh 15:16

[43] Lk 24:28

[44] Lk 24:29

[45] Pyhä Gregorios Nazianzolaisten;
Epistolae, 212 (PG 37, 349)

[46] Jh 15: 15

[47] Kl 1:9

[48] Kl 1:10-13

[49] Ks. Ef 5:8

[50] Ilm 21:4-7

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/kohti-pyhyytta/](https://opusdei.org/fi-fi/article/kohti-pyhyytta/) (27.3.2025)